

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

A man and a woman in 19th-century attire embracing in a grand hall. The woman is wearing a purple dress and has her hand on the man's face. The man is wearing a dark blue coat and a white shirt. They are standing in a grand hall with columns and arches.

LARA
TEMPLEOVÁ

Záhadná pozvánka

LARA TEMPLEOVÁ

ZÁHADNÁ POZVÁNKA

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

asi si těžko dokážete představit, do jakých lapálií se dostane urozená dáma, když se rozhodne na vlastní pěst vyšetřovat podivné úmrtí. Dáma, která podle společenských norem nemůže být nikde sama bez doprovodu, aniž by se tím kompromitovala!

Shodou okolností se obě hrdinky mých únorových historických romancí pustí právě do takové nebezpečné činnosti. Naštěstí obě brzy získají nejen společníky a pomocníky, ale v krátké době i obdivovatele a posléze budoucího manžela...

Pokud tedy sáhnete po romanci Hraběnkou na týden, můžete se těšit na setkání s půvabnou a tvrdohlavou lady Arabellou, která, ač je vdova, má o lásce jen velmi přibližné představy... Nebo se můžete začíst do příběhu Záhadná pozvánka, kde se do vyšetřování pouští inteligentní a vtipná lady Olívie, která nejenže přijde záhadě na kloub, ale dokonce se jí podaří zkrotit jednoho z hříšných Sinclairů, s nimiž se budeme potkávat v čtyřdílné minisérii Hříšní Sinclairové.

Přeji Vám ničím nerušený čas na čtení!

S láskou

Váš Harlequin

Lara Templeová

ZÁHADNÁ POZVÁNKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Earl's Irresistible Challenge

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2018 by Ilana Treston
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276- 8569-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276- 8570-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276- 8571-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Olívii bušila krev v uších tak mocně, že si byla skoro jistá, že se ten zvuk nese ozvěnou i prostrami svaté Markéty. Záměrně si vybrala hodinu, kdy, jak předpokládala, bude v kostele málo lidí. Nepředpokládala ovšem, že bude *prázdný*. Nebo že v něm bude *tma*. Měla si uvědomit, že v deštivém zimním odpoledni tu nebudou plýtvat svíčkami; těch několik, které se kostelník uráčil zapálit, mrzutě kouřilo ve svícnech a v průvanu, který jako by přicházel ze všech stran najednou, se jejich světlo divoce třepotalo.

Kdyby začala křičet, určitě ji někdo uslyší. Nebo ne? Hans Town sice nepatřil mezi vyhledávané části Londýna, ale nebyla to ani nebezpečná čtvrť.

Nebude nakonec přece jen lepší utéct...?

Dokončit tuto úvahu však už Olívie nestihla. Kostelem se rozlehla ozvěna kroků, která spolehlivě přehlušila bušení v jejích uších, a ze tmy na opačném konci sálu se vynořil muž, jehož plášť za ním vlál jako mohutná křídla. Najednou pochopila, proč se mu přezdívá *Hříšný Sinclair*, a nemělo to nic společného se slovní hříčkou s jeho jménem, ani s nelichotivou pověstí, jak se ještě před chvílí domnívala. Když k ní rychlým krokem mířil, jako by klouzal po podlaze a smolně černé vlasy a ostře řezané rysy jeho tváře dábelický dojem jen umocňovaly.

„Lorde Sinclair, děkuji, že jste přišel,“ pozdravila

ho, když se před ní zastavil a vytáhl z kapsy nevelký list papíru.

„Neděkuje mi, nejde o společenskou návštěvu. To vy jste mi poslala tento kuriózní vzkaz?“

„Ano, já. Lorde Sinclair...“

„Co chcete a proč jste si k čertu vybrala k setkání tak hloupé místo?“

„Mně vyhovuje. Lorde Sinclair, já...“

„Venku jsem neviděl žádný kočár. Jak jste se sem dostala?“

Zmateně zamrkala. Ještě ani nezačala, a už nad situací ztrácela kontrolu. „Co na tom, proboha, záleží? Lorde Sinclair...“

„Záleží. Když jedu za nějakou slečinkou do prázdného kostela uprostřed země nikoho, mám raději, když vím, s čím mám tu čest. Jestli je tohle nějaký plán, jak mě vlákat do pasti, měl bych vás varovat, že máte spadeno na nepravého...“

Olíviin zmatek se rozplynul jako pára nad hrncem a ona se rozesmála. „Vy si myslíte, že můj vzkaz je nějaká past? Dobrý bože, vy jste ale ješitný.“

Přimhouřil oči a Olívii zaplavila nová vlna znepokojení. Smát se mu za daných okolností možná nebyl nejlepší nápad.

„Lorde Sinclair,“ začala znovu a pak se zarazila. Ještě před chvílí věděla poměrně přesně, co mu chce říct, ale pod tíhou jeho tmavého pohledu se jí z mysli celý připravený seznam vytratil. Zhluboka se nadechla. „Lorde Sinclair...“

„Já vím, jak se jmenuju,“ vyštěkl netrpělivě. „Až příliš dobře. Přestaňte mě zdržovat a přejděte k věci.“

„Mám jisté informace o vašem otci.“

Průvan se pokusil opřít do jeho pláště, ale ten mu odolal, takže se jím dál nezdržoval a vklouzl rovnou pod tenkou látku Olíviiny peleríny. Zachvěla se. Lord Sinclair hned neodpověděl, ale jeho netrpělivost byla tatam a nahradil ji poněkud sardonický úsměv.

„To já také a jen máloco z toho je dobré. Co dál?“

„Mám důkazy, které vyvolávají jisté otázky ohledně okolností jeho smrti. Je možné, že se mu stala křivda.“

V kostele opět zavládlo ticho rušené jen slabým hvízdáním větru, který pronikal škvírami ve vysokých oknech. Olívie si přitáhla plášť těsněji k tělu a čekala.

„Zvedněte závoj.“

„Proč?“

„Protože se rád dívám lidem do očí, když mi lžou.“

Olívie rychle zvažovala své možnosti. Nebyla si jistá, jestli je zapojení tohoto muže dobrý nápad, ale přišel sem, a tak to bude muset dotáhnout do konce. Pomalu zvedla ruce a zvedla si hustý krajkový závoj připevněný k čepci. Sledovala, jak černým pohledem bloudí po její tváři, aniž by se z nich vytratil výraz pobaveného pohrdání.

„Malá ano, ale řekl bych, že ne hloupá. Tak začneme znovu. Proč jste mě sem zavolala?“

„Už jsem vám řekla, že mám nějaké informace o okolnostech smrti vašeho otce.“

„Aha. A co chcete výměnou za tyto takzvané informace?“

Zaváhala. „To záleží.“

„To není moc chytré. Měla jste přijít s jasnější představou, jakou cenu mají podle vás vaše lži. Nebo za co si myslíte, že stojím já.“

„Já se to ale právě snažím zjistit.“

Zasmál se tichým, hřejivým smíchem, který však její skřípající nervy nijak neuklidnil.

„Chcete soupis mého majetku? Jste zdaleka nejneschopnější vyděračka, na jakou jsem zatím narazil, kočičko, a to už jsem jich pár potkal.“

„Vaše peníze mě nezajímají,“ opáčila chladně. Věděla, že vyjednávání s tímto mužem nebude procházka růžovou zahradou, ale nečekala, že bude až tak

nepříjemné. Nebyla si vůbec jistá, jestli chce v rozhovoru s ním vůbec pokračovat.

„Inu, napadá mě jen jedna věc, se kterou bych vám ještě mohl být užitečný. Na to je tady ale trochu zima, jakkoli je to lákavá vyhlídka. Venku mám nicméně kočár, jestli chcete...“

„Ne, to tedy nechci!“ zavrčela Olívie vztekle. Kdyby tak alespoň na chvíli zmlkl a nechal ji přemýšlet! Uvědomovala si, že nepatří k honoraci společnosti, ale přece jen čekala, že ho její příběh zaujme trochu víc. Opravdu mu to bylo tak lhostejné? Pokud ano, nemělo smysl pokračovat.

Jenže ona potřebovala pomoc. Pan Mercer byl skutečný poklad, ale byl jí k něčemu jen tehdy, když mu přesně vysvětlila, co má dělat. Teď už nevěděla, kam ho nasměrovat.

„Jste si jistá? Máte jisté kouzlo a mně by vůbec nevadilo, kdybych dostal možnost zjistit, kam až...“

„Prosím vás, buďte chvíli zticha, ať mohu přemýšlet! Netušila jsem, že budete takhle protivně naladěný!“ Tentokrát se jí skutečně podařilo smazat mu z tváře posměšný výraz. Čekala, že se začne zlobit a skoro si přála, aby byla držela jazyk za zuby, ale on ji jen vzal za loket a obrátil ji k východu.

„Pojďte se mnou.“

„Ne! Pusťte mě!“ Olíviin zmatek se změnil v paniku a ona se mu prudce vytrhla. Okamžitě zvedl ruce a o krok ustoupil.

„Uklidněte se. Nechci vám ublížit, ale je tu zima jako v psinci a já nemám nejmenší chuť stát v tomhle průvanu a diskutovat o své rodině, aby mohl každý náhodný zvědavec slyšet, co si budete vymýšlet, abyste mě mohla vydírat. Pokud si se mnou chcete promluvit, můžete to udělat v kočáře. Pokud ne, dobrou noc.“ Mluvil klidně, ale rozhodný způsob, jakým zamířil k východu, byl dokonalým zhmotněním jeho slov. Olívie za ním hleděla s tak silným pocitem

nenávisti, až sotva věřila, že se zrodila v jejím nitru. Pokušení zaklonit hlavu a zaječet do stropu bylo tak silné, že už skoro slyšela ozvěnu toho jekotu ve vlastních uších.

Místo toho se zhluboka nadechla, spustila závoj a vyrazila za lordem Sinclairem. Vyběhla na silnici před kostelem a na jeden strašlivý okamžik se jí zmocnila panika, že ho nestihla, ale pak spatřila tmavý kočár a jeho vysokou postavu vedle něj.

V této části Londýna se domy tísnily jeden na druhý a stály tak v cestě i té trošce odpoledního světla, která se prodrala zamračeným nebem. Olívie spíš vy cítila, že ji zpod širokého okraje klobouku pozoruje, jak k němu kráčí, než že by mu viděla do očí. Beze slova otevřel dvířka kočáru.

Za jiných okolností by si pomyslela, že s jedním z *Hříšných Sinclairových* by do kočáru nastoupil leda blázen. Blázen, zoufalec, nebo šílenec. Jenže ona *byla* zoufalá. A přestože ji to zároveň řadilo i mezi šílence, něco na tom, jak si ji dobíral, ji zbavovalo obav o vlastní bezpečí.

„Lorde Sinclair, co kdybychom...“

Povzdechl si a nastoupil do kočáru. Neměla v úmyslu pověsit se na zavírající se dvířka, ale její tělo se vrhlo kupředu samo od sebe. Chvilí cítila odpor, než jí dovolil, aby dvířka opět otevřela, ale ruku nechal položenou na klíce. Zjevně mu docházela trpělivost. Když kliku konečně pustil, zařala zuby, aby nic neřekla, rychle si zvedla sukni a nastoupila.

Uvnitř se od něj posadila tak daleko, jak jen to šlo, ale lord Sinclair jí věnoval asi tolik pozornosti, jako mrazivému počasí v londýnských ulicích. Hodil jí teplou deku.

„Byl bych rád, kdybyste se přestala chovat jako syčící kočka, kterou se někdo snaží hodit do vody. Zabalte se do toho, než zmrznete. Ten plášť je vám v tomhle počasí užitečný asi jako kapesník. Teď máte

deset minut na to, abyste mi konečně prozradila, proč jste mě sem vylákala, a pak odtud zmizela.“

Olívie sepjala ruce v klíně a začala se svým nacvičeným proslovem.

„Můj kmotr Henry Payton byl nalezen mrtvý. Konstábla přivolala žena jménem Marcia Pendlová, která tvrdila, že je Henryho milenka a že zemřel, když... zatímco... no, zkrátka, v posteli. Já však vím, že není žádnou počestnou vdovou, za jakou se vydává, ale kurtizána v jednom podniku na Catte Street, a že dostala zapláceno, aby to konstáblovi při vyšetřování tvrdila. I když nevím proč, jsem si naprosto jistá, že milenkou mého kmotra nebyla.“

„Skutečně? To je od vás vskutku půvabně loajální, i když přinejmenším naivní. Jak ale souvisí něco z této sice pikantní, ale poměrně všední historky s mým otcem?“

„Nesouvisí, ne přímo. Alespoň jsem zatím na žádnou přímou souvislost nepřišla. Mezi věcmi, které můj kmotr zanechal v pronajatém domě, kde zemřel, však byly dopisy, které mu před dvaceti lety psal pan Howard Sinclair a spolu s nimi i Henryho rukou psaný vzkaz, na němž stálo: *Pokud je to pravda, Howardu Sinclairovi se stala strašná křivda a je třeba s tím něco udělat.* Pod to napsal jméno *Jasper Septimus* a několikrát ho podtrhl. Nejsem si jistá, zda existuje nějaká souvislost mezi tímto vzkazem a jeho smrtí a lží Marcie Pendlové.“ Na chvíli se odmlčela. „Zdá se, že dopisy jsou výhradně obchodního rázu a já nemám tušení, kdo je Jasper Septimus. Víím, že je to všechno hodně zamotané, ale musela jsem se zeptat, jestli mi do toho příběhu nedokážete vnést nějaké světlo.“

Lord Sinclair ji poslouchal se stejným posměšným klidem, s jakým si ji dobíral v kostele. Jako by sledoval nějakou nezajímavou, průměrnou divadelní hru, která v něm vzbuzuje právě tolik zvědavosti,

aby překonal nutkání odejít. Se zkříženýma rukama a bradou zabořenou do vázanky jí připomínal obrácený trojúhelník bílé srsti na krku jejího vlčáka. Až na to, že Twitch nebyl navzdory své velikosti a působivým tesákům ani v nejmenším děsivý.

Konečně promluvil.

„Uznávám, že máte velmi bujnou fantazii. Chci se jen ujistit, že se mi podařilo sledovat všechny souvislosti této zápletky hodné Drury Lane. Pardon, *dvou* propojených zápletek hodných Drury Lane. V jedné někdo zaplatí jakési běhně, aby lhala soudcům o tom, že je milenkou vašeho kmotra, pravděpodobně proto, aby zamaskovala okolnosti jeho smrti, které, jak jsem pochopil, byly přinejmenším potupné. V té druhé váš kmotr přemítá o minulosti a pravděpodobně na základě slov nějakého Jaspera Septima, jehož jméno je samo o sobě urážkou, dojde k překvapivému závěru, že mému otci bylo ublíženo. A toto odhalení je možná kořenem prvního příběhu. Udělal jsem vaši fantazii zadost?“

Už od jeho prvních slov v kostele vycítila, že se nenechává strhnout city, ale přece jen čekala, že mu v hlase zazní něco víc než jen lhostejný nezájem, když mluvil o smrti svého otce. Nezaslechla však nic, žádné zachvění, ani změnu intonace.

„Nic z toho si nevymýšlím. Je to pravda.“

„No a?“

„No a?“ zopakovala po něm šokovaně.

„Samotná fakta, která jste mi tu předložila, k ničemu zajímavému nevedou, že? Rozhodně ne k vražednému spiknutí, které trvá desítky let. Mnohem pravděpodobnější vysvětlení je, že vy nebo ta žena se ze mě snažíte vytáhnout peníze na základě předpokladu, že mám jakousi sentimentální potřebu dozvědět se víc o velmi neslavném odchodu svého otce z tohoto světa. Je to chybný předpoklad. Ujišťuji vás, že žádnou takovou potřebou netrpím. V tuto chvíli

už pravděpodobně tušíte, že nejsem příliš sentimentální povahy.“

„Zapomněl jste ještě na jednu možnost, pane.“

„Vskutku? Kteroupak? Přiznám se, že jsem zvědavý, na co vaše poněkud svérázná mysl přišla tentokrát. Jste velmi zvláštní dívka, víte?“

„Nejsem *dívka*. Je mi skoro čtyřicet let!“

Okamžitě svého výbuchu zalitovala, protože pobavení v jeho pohledu se rozhořelo naplno. Hodil jí návnadu a ona po ní, jako už poněkoli káté během jejich krátkého setkání, hladově skočila. Rozčilovalo ji to. To *ona* měla mít jejich rozhovor od počátku pod kontrolou, a přece mu od chvíle, kdy vstoupil do kostela, dovolila převzít velení. Stáhla ze sebe deku a položila ji na sedadlo.

„Dobrou noc, lorde Sinclair. Nebudu už dál plýtvat vaším drahocenným časem. Očividně vás nezajímá, co vám chci říct.“

I ten jeho pomalý klouzavý pohyb, když ho spatřila v kostele, byl klam. Ačkoli seděla hned u dvířek kočáru, ještě ani nesáhla na kliku, když tam byla jeho ruka.

„Nepokoušejte se mě podvést,“ řekl tiše. „Nenechám se. A už vůbec ne nějakou úlisnou *skoro čtyřicetiletou* dívkou, která má ráda záhady a skrývání se za závojem. Zbývá vám pět minut.“

„Tak mě poslouchejte, místo abyste byl tak... otravný! Je to pro mě důležité a vy pořád jen...“ Hlas se jí zlomil a ona raději umlkla dřív, než se úplně zneemožní. Znovu si přitáhla půjčenou deku a zabořila ruce do jejího tepla, přestože si při tom připadala hloupě.

Nepromluvil, jen zafukal na stěnu kočáru a ten se pohnul dopředu. Olívie zalapala po dechu a znovu sáhla po klice, ale on jen natáhl paži a zabránil jí, aby dvířka otevřela.

„Uklidněte se. Ani se vás nedotknu a až skončíme,

odvezu vás, kam si budete přát. Přestože mě vaše záležitost zatím nijak nezaujala, záleží mi na mých koních a nenechám je v téhle zimě postávat na ulici. Stačí?“ Bojovně přikývla. „Dobře. Jak se jmenujete?“

„Můj kmotr se jmenoval Henry Payton.“

„Ptal jsem se na vaše jméno, ne na jeho.“

„Olívie. Olívie Silverdaleová.“

„Olívie Silverdaleová. To je jak z operety, jako vaše vyprávění. A teď začněte od začátku. Kdo je ta Marcia Pendlová a jak jste ji vypátrala?“

Znovu se změnil, byl věcnější, ale neméně lhostejný.

„To už jsem vám řekla. Marcia Pendlová pracuje v... domě špatné pověsti na Catte Street.“

„Catte Street. U madam Bernieresové?“

Pohrdavě povytáhla obočí. Očividně se v londýnských nevěstincích vyznal. „Myslím, že ano. Říká si Genevieve, ale ve skutečnosti je to Marcia Pendlová z Norfolkku.“

Krátce zavrtěl hlavou, ale v tom pohybu nebyl nesusouhlas, jen jakýsi soustředěný zmatek. Teď, když se jí už neposmíval a ani na něm nebyly patrné známky hněvu, působil lidštěji, ale neméně znepokojivě.

„Takže. Marcia Pendlová je Genevieve. Jak a proč jste ji vypátrala a proč vám proboha řekla, že je zapletená do smrti vašeho kmotra?“

„Podařilo se mi ji najít, protože jsem si nechala od svého obchodního zástupce najmout jistého pana McGuira z Bow Street. Byl přítomen vyšetřování smrti mého strýce. Marcia při něm údajně sehrála mistrovské představení o jejich dlouholetém vztahu a tvrdila, že se scházeli v pronajatém domě, kde zemřel. Když odešla z policejní stanice, sledoval ji a po krátkém pátrání zjistil její pravou totožnost i čím se živí. Zjistil také, že je velmi pověřčivá a každý týden navštěvuje cikánskou věštkyni poblíž Bishopsgate,

kteřá není o nic víc cikánka než Marcia Francouzka. Je to jistá Sue Daviesová z Cardiffu. Šla jsem tedy za slečnou Daviesovou...“

„Šla jste do Bishopsgate navštívit věštkyni.“

„Ano. A poté, co jsme si trochu popovídaly a docela dobře si rozuměly, jsem zaplatila cikánce Sue, jak se jí říká, aby Marcii řekla, že se musí poradit s okultistou.“

„S kým?“ zeptal se lord Sinclair. Sarkasmus se mu z hlasu úplně vytratil. Jediné, co z něj zazníval, byl fascinovaný šok.

„Vy jste o nich nikdy neslyšel? Jsou v poslední době velmi populární. Po komunikaci s mrtvými blízkými je teď velká poptávka. Každopádně, ta cikánka, nebo spíš Sue Daviesová, mi prozradila, že Marcia je posedlá jakýmsi Georgem, kterého miluje a oplakává, a že požádala Sue...“

„Počkejte chvíli... Zatraceně, to je jedno. Otázky si nechám na později.“

„Děkuji. Takže jsem si pronajala dům v nenápadné části města, kde by takový okultista mohl věrohodně bydlet, a Sue Daviesová mi pomohla takříkajíc připravit scénu. Stejně jako Marcia Pendlová, byla i ona kdysi herečkou a ukázala se být velmi užitečná při shánění vhodného oblečení a dalších věcí, které by měl každý okultista vlastnit. Pak za mnou poslala Marcii Pendlovou a já jsem se jí pod maskou svého okultistického já vyptala na její vztah s Henrym.“

„Dobrý bože. Bujná fantazie je slabé slovo. Takže teď jsme u rozhovorů mezi falešnou okultistkou z Yorkshiru, francouzskou madam z Norfolku a podvodnou cikánkou z Walesu. Okouzlující. Pokračujte.“

„Jak víte, že jsem z Yorkshiru?“

„Mám sluch na přízvuky. Pokračujte.“

„Výborně. Během tohoto sezení Marcia Pendlová prozradila, že se s mým strýcem nikdy nesešla, natož aby byla jeho milenkou.“

Znovu zvedl ruku. „*Prozradila*. Děvka a zkušená vyděračka vám jen tak *prozradila* důležitou informaci. Na požádání...“

„Ne na požádání,“ zavrtěla hlavou Olívie. „Říkala jsem vám, že je pověřčivá. Řekla jsem jí, že ten, koho chce oslovit na onom světě, se s ní nemůže spojit, dokud neočistí svou duši.“

„Vy jste se vydala napospas ženě, o níž se domníváte, že by mohla být zapletená do vraždy, a ona uvěřila, že nějaká dívenka je jejím mostem k někomu, kdo je po smrti. Tak teď nevím, která z vás je víc nevyrovnaná...“

„Samozřejmě jsem se jí neukázala. Měla jsem tvář zakrytou hustým závojem a na sobě dost vulgární šaty, které mi půjčila Sue. Dokonce mi ukázala, jak si mám namalovat obličej, aby mě v případě sklouznutí závoje nemohla poznat. Sue se sice nabídla, že bude hrát okultistku místo mě, ale já potřebovala klást otázky. Jen těžko bych mohla Sue po celou dobu sezení napovídat, že?“

„Aha,“ odušil nevýrazným hlasem. „Co se vaší bujné fantazie týče, měl jsem zjevně pravdu. Překvapuje mě, že ji nezarazilo, že nikomu na onom světě nevadí, že je děvka, jen že lže úřadům.“

„Zřejmě existují různé stupně zkaženosti.“

„To ano. Takže zpět k vašim zjištěním, předpokládám, že jste se jí zeptala, kdo jí zaplatil, aby se do podvodu s vaším strýcem zapojila?“

„Samozřejmě. Tam jsem narazila. *Prozradila* mi sice, že se ten někdo jmenuje Eldritch, ale byla z rozhovoru s Georgem tak rozrušená, že začala být úplně hysterická a rozplakala se. Nebylo mi to příjemné, a tak jsem sezení přerušila a řekla jsem jí, že George je volán zpět, ale že to můžeme zkusit znovu za pár dní, až se uklidní.“

„A ona na to přistoupila?“

„George zřejmě nikdy neměl rád uplakané ženy,

takže to vlastně posílilo její víru v mé schopnosti. Jak vidíte, potřebuji zjistit, kdo je ten pan Eldritch. Panu Mercerovi se to nepodařilo a já nevím, jak dál.“

„Překvapujete mě. Ale ještě než přejdeme k panu Eldritchovi, zajímalo by mě, proč jste si tak jistá, že Marcia nebyla milenkou vašeho kmotra?“

„Prostě jsem to věděla. A potvrdilo se mi to.“

„Takže intuice.“

Sardonický tón jeho hlasu byl zpět. Olívie pokrčila rameny. Už mu toho řekla dost. Bylo načase zjistit, jestli jí bude k něčemu užitečný, nebo ho jen baví chovat se k ní jako k nějakému podivínskému pouťovému exponátu.

„Pomůžete mi, nebo ne?“

„S čím?“

„Zjistit, kdo je ten Eldritch, proč zaplatil za očerňování mého kmotra a jestli to nějak souvisí s Henryho podezřením ohledně smrti vašeho otce.“

„Proč?“

„Proč?“ Zvedla nevěřičně ruce. „Protože já například nebudu nečinně přihlížet tomu, jak někdo tam venku ničí životy lidem, na kterých mi záleží. Má kmotra, paní Paytonová, je v šoku a trpí nejen ztrátou jednoho z nejúžasnějších mužů, jaké jsem kdy poznala, ale i zjištěním, že zradil ji i svou rodinu. Musím zjistit, kdo za tím stojí a donutit ho zaplatit za to, co Paytonovým provedl. A nevím, jak to mám udělat sama! Proto!“

Lucas si při jejím výbuchu povzdechl. Měl její vzkaz hodit do ohně a nepodlehnout vlastní zpropadené zvědavosti. Kdyby měl alespoň špetku zdravého rozumu, poslal by ji pryč. Nejspíš byla buď blázen, nebo velmi dobrá lhářka s bujnou fantazií, a on si nemohl dovolit ztrácet čas podobnými nesmysly, vžsyť už teď přijde pozdě na schůzku se svým strýcem. Ale jak mu odjakživa říkal jeho bratr Chase, zvědavost se mu jednoho dne stane osudnou; což byla z jeho

strany spíš ironie, protože Chase byl, co se zvědavosti týkalo, stejně zvyklý strkat nos do cizích věcí jako on.

Chvíli dokonce zvažoval, že ji s sebou vezme k Oswaldovi. Byl si jistý, že strýc by její smysl pro dramatictost snadno prohlédl a nejspíš by ji odhalil jako chytrou podvodnici, protože ačkoli byl stejně prokletý zvědavostí jako ostatní Sinclairovi, nikdy se nenechal ovlivnit zbytečným sentimentem. Lucas na tom byl obvykle stejně, ale tentokrát, ačkoli ho bolelo přiznat si to, byť jen sám před sebou, na něj měly zmínky o otcově smrti stejný účinek jako drápy hladové šelmy. Většinu toho, co se mu slečna Silverdaleová pokusila namluvit, dokázal bez větších rozpaků přejít, ale když se zmínila o jeho otci, zarazilo ho to. Jen trochu, ale přece. Nedokázal dát od té záležitosti ruce pryč, dokud si nebude jistý, o co tu jde.

Což znamenalo, že bude muset lépe poznat to podivné stvoření, kterému dovolil nasednout do svého kočáru. Ne však dnes. Přestože se zdálo, že ji jeho obvinění ze snahy dostat ho do pasti urazilo, podle tónu jejího hlasu a z jejího chování jasně poznal, že byla vychovaná jako dáma. Každý další okamžik strávený v její společnosti, zatímco na svět venku padala noc, byl okamžikem přesně toho druhu nebezpečí, kterému ani trochu neholdoval.

„Kde bydlíte?“

„Proč?“

„Protože jakkoli je ta myšlenka lákavá, těžko vás mohu nechat uprostřed Londýna za tmy samotnou. Předpokládám, že někde bydlíte. Váš příběh je přímo pohádkový, ale vy působíte až tísnivě hmotně.“ Poprvé uhnula před jeho pohledem. Chystala se lhát, což bylo samo o sobě zajímavé.

„Spinner Street.“

„Spinner Street? Není to jen kousek od kostela, kde jsme se setkali?“

„Ano.“

„Čím dál podivnější. Je ta smutná čtvrt obydlená dalšími okultistkami? V jakém čísle se dopouštíte své maškarády?“

„Patnáct. Ale... Znamená to, že mi nepomůžete?“ naléhala, když poklepal na strop kočáru, který na prázdné ulici zpomalil do zastavení a na dláždění seskočil sloužící.

„Znamená to, že se přiblížil váš čas jít spát, slečno Silverdaleová. Zvážím, co jste mi řekla. To je vše, co vám mohu v této chvíli slíbit.“

Její výraz se opět proměnil, nebo spíš vyprchal, a zanechal její tvář prázdnou. Teď viděl, jak vypadá v klidu. Připomněla mu obraz, který kdysi viděl v Benátkách, vyobrazení biblického příběhu o Rút, na němž Naomi sedí na kameni a kolébá velmi nevábně vypadající nemluvně. Rút stojí, ruku položenou na rameni starší ženy a, na takový obraz poměrně neobvykle, se dívá přímo na diváka. Ani v její tváři nebyl žádný výraz, ale poselství obrazu bylo jasné.

Mějte se na pozoru. Strážím si své.

„Jestli je tohle zdvořilý způsob, jak mi říct, že nemáte v úmyslu se touto hádankou zabývat, byla bych raději, kdybyste mi to řekl rovnou,“ pronesla slečna Silverdaleová a zvedla si kapuci pláště. „Chraň bůh, abych plynula vašim drahocenným časem, který byste mohl strávit mnohem užitečněji v herních doupatech a nevěstincích podobných tomu madam Bern...“

Její povýšená slova skončila vyjeknutím, když ji popadl za zápěstí právě ve chvíli, kdy otevírala dvířka kočáru. Měl zachovat klid a nechat ji domluvit. Jestli potřeboval něco, co by ho dokonale přesvědčilo, aby už nechtěl mít nic společného s jejími výmysly, pak to bylo kázání.

„Nepotřebuju, abyste mi vkládala do úst slova, a už vůbec nepotřebuju vaše poučování. Ještě jednou uděláte jedno nebo druhé, a bude to naposledy, co mě uvidíte, slečno Silverdaleová. Řekl jsem vám, že

o tom budu přemýšlet, a svůj slib dodržím. To je pro tuto chvíli vše. Teď běžte, než se rozhodnu požadovat odškodnění za to, že jste zničila tento nadějný večer tím, že se naplnila vaše nejhorší podezření o mé povaze. Pokud ovšem netoužíte právě po tom? Jste zvědavá, jestli jsou pověsti o mě pravdivé?“

Lehce jí prsty přešel po rtech, jednak aby dostal svým slovům a aby ji zároveň varoval. Byly měkké a teplé, a když se pod jeho prsty pohnuly, spočinul na nich i jeho pohled. Než však mohl pokračovat v čemkoli, co ho v té chvíli napadlo, odtáhla se tak prudce, až narazila do rámu dveří. Poprvé spatřil v jejím pohledu skutečný strach a za ním něco, co ho překvapilo. Znechucení nebylo obvyklou reakcí na jeho dvoření, ale na druhou stranu se dosud nikdy nedvořil počestným mladým pannám, které si s ním domlouvaly schůzky v potměném kostele, aby mu mohly vyprávět, že svět je ze sýra a veze se na hřbetě obrovské želvy. Otevřel dvířka.

„Utíkejte, slečinko.“

Neutekla. Do tváře se jí vrátil prázdný výraz hlídacímho psa, než si stáhla závoj a hbitě seskočila z kočáru. Sloužícímu, který stál opodál, aby jí pomohl, nevěnovala nejmenší pozornost.

DRUHÁ KAPITOLA

Olívie se rozhlédla po impozantním prostoru Katedrály svatého Jiří a usmála se nad žlučovitostí lorda Sinclaira. Sice ho neznala, ale nade vši pochybnost věděla, že jeho rozhodnutí sejít se právě tady a v pravé poledne bylo vedeno spíše ironií než obavami o její pověst. Ten muž dokonale dostával své pověsti člověka, kterému na nikom jiném nezáleží. Ačkoli, ne tak docela. Aby řekla pravdu, čekala někoho víc... rozmazleného. Rozmazleného a požitkářského. Ne někoho tak... Ale na tom nezáleží.

Celé dva dny se jí neozval, až se její už tak mizivé naděje úplně rozplynuly a ona se cítila sklíčenější než kdy dřív. Když se toho rána v Brook Street objevila její stará dobrá Nora se zapečetěným dopisem, který prý na Spinner Street doručil dokonale upravený lokaj, byla její první reakcí neskonalá úleva. Ta se trochu rozplynula, když si vzkaz přečetla. Byl velmi stručný a neobsahoval nic víc než čas, místo a tučně naškrábané „S“.

„Alespoň jste důvtipná.“

Když se jí za zády ozval hluboký hlas, mírně povyskočila. Jak se mu podařilo přejít celý kostel, aniž by ho slyšela? Ať jde ten chlap k čertu! Důstojně se k němu obrátila.

Stál v kuželu slunečního světla, kterému se sem podařilo prodrat skrz zimní mraky, a Olívii bylo

hned jasné, že jí v temnotě kostela při jejich prvním setkání leccos uniklo. Ještě před dvěma dny byl pro ni postavou ponořenou do stínu, hulvátem, který se nad ní tyčil, hrozivým a nezřetelným. Teď se jí vybavila slova cikánky Sue a ona pochopila, proč o šestém hraběti Sinclairovi mluvila jako o hříšně svůdném muži. Nešlo jen o to, že byl pohledný. Světlo ji oslňovalo, takže by ani nedokázala úplně přesně popsat jeho vzhled. Bylo to něco jiného, pouhá jeho přítomnost tlumila vše ostatní, jako když zpoza mraku náhle vysvitne slunce a bezohledně očekává, že přimhouříte oči. Zapátrala po zbytcích zdravého rozumu a sesbírala ho tolik, že dokázala vyslovit jeho jméno.

„Lorde Sinclair.“

„Slečno Silverdaleová.“

Ticho se protáhlo a ona cítila, jak se jí proti její vůli zvedají koutky úst. Musela to mít na svědomí nervozita, která byla vzhledem k tomu, co bylo v sázce, pochopitelná. Na téhle situaci totiž nic zábavného nebylo.

„Lorde Sinclair,“ zopakovala a pobavení, které čekala, že se mu objeví v očích, v nich skutečně zajiskřilo. I jemu zacukaly koutky úst. Uklonil se s veškerou formálností hodící se do londýnských tanečních sálů. „Slečno Silverdaleová.“

Zamávala vzkazem, který držela v ruce, a vrátila mu jeho slova z prvního setkání. „To vy jste mi poslal tento kuriózní vzkaz?“

Vzal jí papír z prstů. „Pokrčila jste ho. To jste ho dokola četla celé dopoledne?“

K čertu s ním. Nebyl daleko od pravdy. „Ne, jen jsem ho musela zachránit před kočkou.“

„Mrzí mě, že jste se o mě musela prát.“

„O *adresu*. Ve městě je tucet svatých Jiří a já zapomněla, který jste zmínil ve vzkaze. Bylo by poněkud trapné posílat do vašeho domu vzkaz, že si váš dopis

dala k obědu kočka. Dospěla jsem k závěru, že má hrdost za těch několik škrábanců stojí.“

Zamračil se. „Jste právě tak hloupě tvrdohlavá, jak jsem předpokládal. Měla byste být opatrnější. Opravdu vás ta kočka poškrábala?“

Olívie překvapeně zamrkala. To byla nečekaná proměna. Doufala, že horko, které cítí na hrudi, nepřechází v ruměnc. Sotva se stihla vyrovnat s jeho smyslem pro humor a on ji zaráží naprosto nemístnou starostlivostí založenou na jejím lživém zakrývání vlastní nervozity. Zavrtěla hlavou a raději rychle přešla k věci: „Jak jste se rozhodl? Pomůžete mi?“

„Ne.“

„Aha. Tak proč jste tady?“

„Protože jsem před dvěma dny potkal jednu pomatnou mladou ženu, která tvrdila nehorázné věci o smrti mého otce. Řekl jsem vám, že nemám rád, když mě někdo vydírá, snaží se mě zmanipulovat, vyhrožovat mi nebo se plete do mých záležitostí, a vaše chování se dá přirovnat k většině z uvedeného. Přišel jsem, abych vám řekl, že jestli zjistím, že pátráte po něčem, co se týká mého rodu, zastavím vás. Je to jasné?“

„Máte mnoho přívlastků, lorde Sinclair, z nichž ne všechny se dají vyslovit nahlas ve slušné společnosti. Nemáte rád, když vám někdo vyhrožuje? Ach, to já také ne. Hodláte-li mě zastavit, doporučuji vám s tím začít hned, protože kromě vašeho rozkošného ranního vzkazu jsem dostala i dopis od paní Pendlové. Informovala mě, že se nemůže dočkat dalšího sezení se svým drahým zesnulým, a tak jsem ji pozvala na zítřek v pět hodin odpoledne do Spinner Street. Aby mezi námi bylo jasno, budu s ní mluvit o všem, co uznám za vhodné.“

Obrátila se k němu zády a vypochoďovala z katedrály. Lomcoval s ní vztek. Na něj, ale mnohem víc na ni samotnou. Hluboce ji zklamalo, že jí odmítl

pomoci. Tolik se těšila, že se o své myšlenky podělí s někým inteligentním! A lord Sinclair, ačkoli by dokázal pokoušet trpělivost svatých, byl zjevně inteligentní a pravděpodobně i vynalézavý. Na okamžik ji starostlivost v jeho hlase a měkké linie těch krásně vykrojených úst ukolébaly nadějí, že se stal jejím spojencem. Nestal. Byl to arogantní, neohrabaný, svěhlavý...

„Slečno Silverdaleová! Olívie!“

Olívie ztuhla na půl cesty ke kočáru, kde na ni čekala Nora. Tohle byl opravdu smolný den. Tím posledním, koho by v Londýně chtěla právě teď potkat, byl Colin, syn Henryho Paytona.

„Coline! Myslela jsem, že jsi v Harrogate se svou matkou a Phoebe.“

„Přijel jsem se poradit s panem Ratchettem o závěti a o prodloužení naší hypotéky. Alespoň do doby, než skončí dědické řízení...“

Hlas se mu zachvěl a Olívie mu konejšivě položila ruku na paži. Zнала ho stejně dobře jako vlastní bratry, a ještě nikdy ho neviděla tak bledého a unaveného.

„Je mi to moc, moc líto, Coline. Jak ti mohu pomoci?“

„Nechtěl jsem ti přidělovat starosti, Olívie. Nejsme na dně, i když mi pan Ratchett důvěrně sdělil, že sir Ivo tlačí na banku, aby nám zastavila majetek. Přesto mě ujistil, že nevidí důvod k tak drastickým opatřením, protože jsme své závazky vždy plnili a navzdory... nepříjemnostem odjakživa považoval otce za svého přítele. Přesto si myslím, že by bylo nejlepší dům v Gillinghamu prodat a odstěhovat se jinam. Neumím si představit, že by se tam matka vrátila, ne po všech těch pomluvách.“ Otřel si čelo. „Nikdy mě nenapadlo... ničemu z toho nerozumím. Otec vždy působil tak... spolehlivě. Nechápu, proč...“

„Já také ne, Coline. Nedává to smysl.“

„Teď nedává smysl nic. Hledal jsem tě v Brook

Street, ale lady Phelpsová mi řekla, že jsi šla ven jen s Norou. Myslel jsem, že je tvou gardedámou, Olívie. Neměla bys tu být sama.“

„Nejsem tu sama. V kočáře na mě čeká Nora.“

„Nora je v Londýně sotva vhodným doprovodem.“

„Je to jen kostel, Coline. Ne Vauxhall Gardens.“

Vytřeštil na ni oči. „Doufám, že tě lady Phelpsová na taková místa nevodí, Olívie. To by pro tebe nebylo ani trochu vhodné.“

„To byl jen slovní obrat, Coline. Jestli to musíš vědět, tak toho po Londýně moc nenachodíme.“

„Tak proč nepřijedeš za matkou a Phoebe do Harrogate?“

„Potřebuji v Londýně vyřídit několik důležitých věcí.“

„Pan Mercer by jistě mohl...“

„Ne, Coline. Nemohl. Prosím, nechci se dohadovat. Jak se daří Phoebe?“

„Je pořád v šoku. Má to dvojnásob těžké. Sotva se začala vzpomínat z Jackovy...“ Zarazil se. „Moc se omlouvám, Olívie. Víím, že jeho smrt byla bolestná i pro tebe.“

Olívie potlačila záblesk hněvu, ale nemohla si jej vybíjet na někom, kdo jí neublížil úmyslně. Lidé jednoduše předpokládali, že její kamarádka Phoebe trpí Jackovou smrtí víc než ona. Měla si na to už zvyknout. Nemělo smysl neustále všem vysvětlovat, že ztráta dvojčete může být ničivější než ztráta snoubence. Hlavní bylo, že si to uvědomovala Phoebe, na ostatních nezáleželo.

„Neomlouvej se, Coline. Nesnáším, že se mnou lidé o Jackovi nemluví. Je to pak ještě horší.“

Sevřel jí ruku a jemně na ni poklepal. „Často říkáš velmi podivné věci, Olívie. Jestli si nedáš pozor, skončíš jako jedna z těch intelektuálek.“

Olívie se trochu prkenně usmála. „To abych si nabrousila jazyk. Kdy se musíš vrátit?“

„Zítřka. Nerad opouštím matku na tak dlouho. Phoebe se snaží, ale mě tam taky potřebuje. Kdy skončíš se svou... se svou záležitostí?“ zeptal se se sotva postřehnutelným pohrdáním v hlase.

Olívii se ani trochu nelíbilo, že nebyla Mary a Phoebe oporou v jejich smutku, ale doufala, že až jim objasní, proč se v Londýně zdržela, prominou jí to.

„Doufám, že velmi brzy. Co kdybys dnes povečeřel se mnou a lady Phelpsovou?“

Krátce mu stiskla ruku, ale když ji pustila, vzal ji Colin opět za paži a nasměroval ji ke kostelu. Chtěla se mu vzepřít, ale pocit viny jí to nedovolil. Když byli uvnitř, zdála se jí majestátní katedrála náhle mnohem menší a měla pocit, že se nemůže pořádně nadechnout.

„Co se děje, Coline? Víš, že se nehodí, abych tu s tebou byla sama. Řekla jsem Noře, že se nezdržím dlouho.“

„Myslím, že je to poprvé, co mi kážeš o slušnosti, Olívie. Už si ani nevzpomínám, kolikrát měla matka kvůli tobě a tvým bratrům blízko k mdlobám. Jsem rád, že konečně dospíváš.“

„No, rozhodně je to jedno z možných vysvětlení,“ připustila Olívie upjatě.

„Nemůžeš přesvědčit lady Phelpsovou, aby s tebou odjela do Harrogate? Nám... matce a Phoebe jsi ty dva roky, co jsi odešla z Gillinghamu, moc chyběla. Nevím, co přesně se mezi tebou a Bertramem stalo, samozřejmě jsme tehdy bez otázek následovali příkladu otce a stáli při tobě, ale abych řekl pravdu, jsem rád, že jsi ho opustila. Nikdy pro tebe nebyl ten pravý a jestli tě to uklidní, ani ta dědička, kterou si vzal minulého léta, s ním není moc šťastná. Co se ti snažím říct, je, že mi... *nám všem* moc chybíš.“

„Vrátím se, jakmile budu moct, Coline.“

„Co když ti řeknu, že *já* bych chtěl, abys přijela zpět?“ Přistoupil blíž a vzal ji i za druhou ruku.

„Mám pocit, že se celý svět zbláznil a díky tobě byly i ty nejpodivnější věci vždy mnohem... obyčejnější. Když jsme tě s otcem v posledních dvou letech navštěvovali u lady Phelpsové, uvědomil jsem si... Vůbec jsem netušil, jak moc jsem na tvé přítomnosti závislý, dokud... Za daných okolností ti nemohu nic slíbit, ale až jednoho dne přestaneme truchlit...“

Přinutila se nepohnout, nevytrhnout své ruce z jeho. Tohle nebyl Bertram, tohle byl Colin. Nebyl důvod cítit se jako v pasti. Vždyť na tohle řešení přišla i ona. Neunikl jí přerod Colinových přátelských citů v něco hlubšího a pokud nebude moct očistit Henryho jméno jiným způsobem, sňatek s jeho synem by do Paytonovy rodiny přinesl její věno a Colin by tak mohl Phoebe a svou matku zaopatřit, aniž by trpěly výčitkami svědomí.

Když však stiskl její prsty ve svých, otevřela se mezi jejími dobrými úmysly a pro ni náhle jasně viditelnou budoucností bezdná propast. Měla co dělat, aby se od něj prudce neodtáhla.

„Přijedeš brzy?“ naléhal.

Olívie se zhluboka nadechla a přikývla. Sklonil se, aby ji políbil na tvář, a ona se nepohnula, ani když jeho rty sklouzly a přitiskly se k jejím.

Je to jen Colin, připomínala si znovu. Tohle není Bertram a ty už nejsi naivní hlupačka. Už tě nikdy nikdo nezažene do kouta. Nikdy.

Odtáhl se, modré oči rozzářené jako dvě hvězdy a tváře zruřovělé vzrušením. Olívie se konečně pohnula a vymanila ruce z jeho sevření.

„Musím jít, jinak si bude Nora dělat starosti. Prosím, řekni své matce a Phoebe... Řekni jim, že se brzy shledáme. Buď silný, Coline.“

Obrátila se k němu zády a spěchala k čekajícímu kočáru. Uvnitř si stáhla rukavičky a promnula si dlaně ve snaze zahnat nával paniky, který se jí